

Niemand zag hem. Hij had slechts één kijkgaatje vanuit deze ruimte naar buiten. Zijn zicht was beperkt, maar voor zijn doeleinde was dit de perfecte plek. Aansturen en macht hebben. Doen en laten wat hij wilde, want niemand kon hem zien.

Door de hoogte voelde hij zich verheven. Hij wist wat zijn opdracht was en had de vrije hand om het uit te voeren. Tenminste, dat was hoe het voor hem voelde. Hij moest niet vergeten dat hij zich morgen moest verantwoorden. Dat was voor nu bijzaak. Op dit moment was er niemand die zich bemoeide met zijn aanpak.

Hij was alleen in de ruimte waarin hij zich bevond. Waarschijnlijk. Hij was er niet honderd procent zeker van. Hij dacht dat hij de enige was die op dit tijdstip op straat zou zijn waardoor hij het gevoel had dat hij alleen op de wereld was. Voor hem waren het zijn belevingen, waarvan hij dacht, dat niemand hetzelfde ervoer.

Hij dacht dat hij alleen was. Alleen met zijn gedachten, zijn opdracht en zijn pistool. Hij dacht dat er geen dode hoek was. Dat niemand wist dat hij hier was. Dat niemand hem kon zien.

Alleen hij wist niet dat iemand hem zag. Dat diegene zijn angst voelde en wist wat zijn opdracht was. Die meer wist dan hij. Er bestond altijd een kans dat iemand hem kon zien. En dat was iets waar hij rekening mee had moeten houden. Maar hij voelde zich er zeker van dat hij op deze plek onzichtbaar zou zijn. Dat zou hem duur komen te staan.

Hij had voorzichtig gehandeld. Toch? Volgens zijn observaties had de vrouw drie minuten geleden aan de overkant het café binnen moeten lopen om vijfenveertig seconden later met een kop koffie naar buiten te komen. Hij had haar nog steeds niet gezien. Had hij zich vergist? Stond zijn horloge stil? Had hij iets over het hoofd gezien? De angst sloeg hem om het hart. Weken van voorbereiding. Viel dat nu in het water?

Door de verandering van haar routine, was hij niet meer scherp. Meteen begon hij met doemdenken en bevestigde hij de twijfels die hij vanaf het begin al had gehad. Waarom gaf hij daar niet aan toe? Het was opvallend dat vanavond anders was dan alle voorgaande maandagavonden. Te toevallig.

Daar was ze. Ze kwam de hoek om gelopen. Ze droeg een outfit waar hij haar al een keer eerder in had gezien. Die simpele, sexy blauwe jurk met bijpassende blauwe hakken. Vanaf hier zag hij de zon weerkaatsen op de diamanten in haar oorbellen. Ook blauw. Haar outfit was zorgvuldig afgestemd.

Ze nam geen koffie. Het café was op dit tijdstip al dicht. De laatste zonnestraal van de dag scheen over het plein en de gracht. Straks zouden de lampen van de sierlantaarns aangaan. Wat er waarschijnlijk voor zou zorgen dat haar verschijning nog betoverender zou worden. Ze keek om zich heen en dacht dat niemand haar zag. Net als iedere maandagavond verwachtte ze alleen te zijn op dit tijdstip in dit deel van de stad. Vervolgens keek ze onzeker om zich heen. Hij vroeg zich af waarom ze, in zijn ogen, te laat was. Waarom doorbrak ze haar wekelijkse ritueel? Wat was er vandaag anders?

Hij schrok op door een geluid naast zich. Het was vast niks. Hooguit een insect. Toch wilde hij het zeker weten. Hij kon geen risico lopen en wendde zijn blik van de vrouw af. Voor slechts tien seconden.

Toen hij weer opkeek, was ze uit zijn gezichtsveld verdwenen. Hij knipperde met zijn ogen en richtte zich op de plek waar ze net had gestaan. Meteen begon hij te zweten. Ze bleef altijd achtentwintig minuten op een bankje zitten. Waarom deed ze dat vanavond niet? Maar ze had geen koffie genomen dus waarom zou ze? Hij vertrouwde zijn eigen inlichtingen niet meer. Deze avond liep niet zoals hij had gepland.

Net zoals die andere avond. Anderhalve week geleden. Toen hij de taak had gehad haar te observeren. Hij had geprobeerd te ontdekken of ze een contactpersoon had. Het had een simpele taak geleken, maar dat was het niet geweest. Steeds meer kreeg hij het gevoel dat hij ongeschikt was voor dit werk.

Hij had haar tijdens een receptie geobserveerd. Zij had midden in de zaal gestaan. Hij in een hoek. Bewust zo ver mogelijk van haar af. Van haar gezicht was af te lezen dat ze twijfelde of ze wel de juiste keuze had gemaakt. Ze wist dat ze zich in de nesten had gewerkt. Dat was tenminste hoe hij haar gezichtsuitdrukking had geïnterpreteerd.

Haar jurk was net te kleurrijk voor de gelegenheid geweest. Okergeel. De kleur stond haar prachtig en de jurk zat haar als gegoten. Het rood van haar bh-bandje was subtiel aan de achterkant van haar jurk te zien. Haar haar was opgestoken in een knot, maar een losse krul viel los voor haar gezicht, waardoor duidelijk was dat ze meer tijd aan haar haar had besteed dan het op het eerste gezicht deed vermoeden. Haar ogen hadden even op hem gerust, waardoor hij had geweten dat zij hem had gezien. Maar ze wist niet wie hij was.

Haar gezicht had opgelicht toen een man naast haar was komen staan en een zoen op haar handpalm had gegeven. Door de afstand had hij het niet kunnen zien, maar hij verwachtte blosjes op haar wangen. Na het wisselen van een paar woorden, had de man haar naar een aparte kamer meegenomen. Het had ervoor gezorgd dat hij de avond als verloren kon beschouwen: hij had geen informatie kunnen vergaren.

Hij had de man niet goed kunnen zien en hij was hen niet achternagegaan. Verloren was hij achtergebleven. Nog steeds in de hoek van de zaal. Nippend van zijn whisky. Ongemerkt waren zijn gedachten daarna afgedwaald en had hij die avond geprobeerd om de rest van haar rode bh in te beelden. Zou het kant bevatten?

Opeens zag hij haar weer. Hij schrok op. Ze stond achter een struik. Hij knipperde met zijn ogen. Eerst keek ze naar links en toen naar rechts. Kort daarna kwam ze achter de struik vandaan. Hij had net genoeg tijd om haar te zien voordat ze de gracht in sprong. In lingerie.

Haar souplesse. Haar lange benen. Haar haren los, drijvend aan de oppervlakte van het water. Ze deed het onbezorgd. Liggend op haar rug in het water. Omdat ze dacht dat niemand haar zag. Alsof ze onaantastbaar was.

Nu wist hij zeker dat hij de trekker niet kon overhalen. Zijn taak uitvoeren was sinds de receptie al bemoeilijkt. Misschien zelfs wel al vanaf het begin van het hele proces. Hij pakte zijn pistool, stopte het in zijn tas en verliet de ruimte. Hoofdschuddend liep hij het gebouw uit, nadenkend over hoe hij dit morgen zou moeten verantwoorden.

*

Voorspelbaar, dacht ze toen ze hem zag vertrekken. Daarna verliet ze de ruimte van waaruit ze hem en de vrouw had geobserveerd.